

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 433/2018-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátskou kanceláriou URBAN FALATH GAŠPAREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária, Zámocké schody 2/A, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Ondrej Urban, MBA, vo veci namietaného porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a v čl. 5 Protokolu č. 3 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Bratislava III č. k. 3 T 151/2015-206 z 8. marca 2018 a uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Tos 41/2018 z 29. mája 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. júla 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a porušenia základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a v čl. 5 Protokolu č. 3 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 3“) uznesením Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) č. k. 3 T 151/2015-206 z 8. marca 2018 a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 41/2018 z 29. mája 2018.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 3 T 151/2015 zo 17. júna 2015 uznaný vinným zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 157 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), a za to bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo vo výmere 4 rokov.

3. Napadnutým uznesením sp. zn. 3 T 151/2015 z 8. marca 2018 okresný súd podľa § 50 ods. 4 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov rozhodol, že sťažovateľ sa v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia určenej mu trestným rozkazom zo 17. júna 2015 neosvedčil a trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov vykoná.

4. Proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu sťažovateľ podal riadny opravný prostriedok, o ktorom krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 41/2018 z 29. mája 2018 rozhodol tak, že ho podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

5. Sťažovateľ napadnuté rozhodnutie krajského súdu považuje za absolútne nesprávne, arbitrárne, nespravodlivé a nekonformné, čiže nezákonné, ktoré *„pri posudzovaní splnenia zákonných podmienok pre (ne)osvedčenie sa odsúdeného (Sťažovateľa) v skúšobnej dobe podmiennečne odloženého výkonu trestu odňatia slobody nevychádza z komplexného posúdenia prejednávanej veci s prihliadnutím na jednotlivé osobitosti (špecifiká) či individuálny prístup posudzovanej veci za účelom zabezpečenia realizácie práva Sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu“*.

6. Rozhodnutie okresného súdu sťažovateľ považuje za nespravodlivé, ktoré je *„nielen v rozpore so zásadou proporcionality, ale súčasne ide o rozhodnutie, ktoré s ohľadom na individuálne okolnosti prípadu je nevyhnutne potrebné považovať za nesprávne, nespravodlivé a arbitrárne, rovnako aj ústavne non-konformné a tým... nezákonné“*.

7. Sťažovateľ je presvedčený, že *«pokiaľ by konajúce súdy dostatočným spôsobom preskúmali a vyhodnotili právnu argumentáciu Sťažovateľa, nemohol by tak KS BA ako aj OS BA III dospieť k takým záverom k akým dospeli. V danom prípade je totiž absolútne nesporné, že pokiaľ by príslušný súd konal bez zbytočných prietáhov (keďže v danom prípade sa nie vinou Sťažovateľa neuskutočnilo verejné zasadnutie dňa 22. 12. 2017) nedošlo by tak k „oneskorenému“ rozhodovaniu o (ne)osvedčení sa Sťažovateľa v priebehu skúšobnej doby podmiennečného odsúdenia a tým v neposlednom rade aj k prijatiu nepriaznivého rozhodnutia nad únosnú mieru spočívajúcu v rozdiеле nariadeného výkonu nepodmienečného trestu v trvaní 2 roky. Uvedené pochybenie na strane konajúceho zákonného sudcu tak malo za následok, že Sťažovateľ tak bude musieť vykonať nepodmienečný trest odňatia slobody spolu v trvaní 5 rokov a 6 mesiacov, namiesto trestu v trvaní 3 roky a 6 mesiacov, ktorý by mu bol býval po správnomi uložený v prípade, ak by OS BA III konal v predmetnej veci riadne a včas a teda bez zbytočných prietáhov.»*

8. Podľa sťažovateľa krajský súd len „*veľmi stroho skonštatoval, že súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom a že nezistil dôvody pre zrušenie alebo zmenu napadnutého uznesenia*“.

9. Sťažovateľ tvrdí, že obe napadnuté rozhodnutia nedávajú odpovede na základné skutkové a právne otázky, preto sú nepresvedčivé. Krajský súd sa podľa jeho názoru nedostatočne vysporiadal s jeho právnou argumentáciou a nedal odpoveď na nosné a kľúčové námietky. Osvojil si nesprávne právne posúdenie veci, nezistil riadne skutkový stav a nezrejmil svoje závery.

9. Predovšetkým sa vo veci konajúce všeobecné súdy podľa presvedčenia sťažovateľa nedostatočne vysporiadali s § 50 ods. 4 Trestného zákona, len sa veľmi stroho obmedzili na tú skutočnosť, že sťažovateľ sa počas trvania skúšobnej doby dopustil páchania trestnej činnosti, a preto nevedol riadny život, v dôsledku čoho rozhodli o tom, že sa počas skúšobnej doby neosvedčil.

10. Porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ videl v tom, že súdy:

„(i) Nesprávne, nedostatočne a v dôsledku toho aj nezákonne a ústavne non-konformne posúdili ust. § 50 ods. 4 TZ, kedy oba konajúce súdy sa nezaoberali posúdením vzhľadom na skutkové okolnosti prípadu možnosťami, za ktorých môže súd ponechať podmienené odsúdenie v platnosti a vykonať tak iné vhodné opatrenia, a to najmä v prípade, ak sa výkon nepodmienečného trestu javí ako nespravodlivý;

(ii) svojím rozhodnutím porušili princíp ultima ratio, v zmysle ktorého by mal byť nepodmienečný trest odňatia slobody chápaný ako najkrajnejšie riešenie a preto by mal byť ukladaný len v prípadoch, kedy iné tresty, nespojené s výkonom trestu odňatia slobody nie sú dostatočné na naplnenie účelu trestného konania a súčasne tak aj princíp proporcionality (z hľadiska porovnania práva na osobnú slobodu a práva na ochranu spoločnosti s poukazom na zmysel a účel uloženej trestno-právnej sankcie);

(iii) svojim rozhodnutím porušili i zásadu vydania objektívneho a spravodlivého rozhodnutia.“

11. Sťažovateľ je presvedčený, že *„konajúci súd je povinný otázku posúdenia o (ne)osvedčení sa odsúdeného v skúšobnej dobe posudzovať s prihliadnutím na jednotlivé osobitosti daného prípadu a preto pri svojom rozhodovaní by mal nesporne vziať do úvahy najmä tie skutočnosti na ktoré Sťažovateľ poukázal vyššie, t. i. spolupráca s orgánmi činnými v trestnom konaní, priznanie, úprimné oľutovanie, snaha viesť riadny život, pochybenia na strane konajúceho zákonného sudcu“*.

12. Porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 ústavy a v čl. 8 ods. 2 listiny a práva zaručeného v čl. 5 protokolu č. 3 sťažovateľ videl v tom, že *«s ohľadom na dostatočne špecifikovaný skutkový stav... bolo vecne nesprávne, nezákonné a ústavne non-konformné obmedziť Sťažovateľa na slobode na nepomerne dlhší čas a to len z dôvodov, že konajúce súdy ako OS BA III ako aj KS BA pri rozhodovaní absolútne nezohľadnili jednotlivé osobitosti na ktoré Sťažovateľ poukázal, ako najmä na t. i. spolupráca s orgánmi činnými v trestnom konaní, priznanie, úprimné oľutovanie, snaha viesť riadny život, pochybenia na strane konajúceho zákonného sudcu, ale zvolili si oba súdy v danom prípade „jednoduchšiu cestu“ a to najmä pokiaľ ide o výklad a aplikáciu ust. § 50 ods. 4 TZ»*.

13. Sťažovateľ zhrnul, že *„Krajský súd v Bratislave ako aj Okresný súd Bratislava III vo svojich napadnutých Uzneseniach nevzali absolútne do úvahy viaceré osobitosti daného prípadu na ktoré Sťažovateľ poukázal, ale práve naopak pristúpili k svojvoľnému a k príliš formalistickému hodnoteniu, neberúc ohľad na konkrétne okolnosti prípadu a potrebu individuálneho prístupu.“*

14. V danom prípade sa súd prvej inštancie, ako aj sťažnostný súd pri posudzovaní § 50 ods. 4 Trestného zákona obmedzili len na jednoduchšie posúdenie, pričom nevzali do úvahy aj možnosť, ktorú zákonodarca konajúcejmu súdu ponúka, a to možnosť vzhľadom

na okolnosti prípadu ponechať podmienené odsúdenie v platnosti, hoci odsúdený svojím konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu.

15. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto nálezom rozhodol:

„Okresný súd Bratislava III, Uznesením č. k. 3 T/151/2015-206 zo dňa 08. 03. 2018 porušil základné právo [redacted] [správne má byť [redacted]]... na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 5 Protokolu č. 3 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež aj právo... na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a súčasne i porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy SR v nadväznosti na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

Krajský súd v Bratislave Uznesením, sp. zn. 3 Tos/41/2018 zo dňa 29. 05. 2018 porušil základné právo [redacted] [správne má byť [redacted]]..., na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy SR a podľa čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 5 Protokolu č. 3 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež aj právo... na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a súčasne i porušil čl. 1 ods. 1 Ústavy SR v nadväznosti na čl. 2 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 2 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

Uznesenie Krajského súd v Bratislave, sp. zn. 3 Tos/41/2018 zo dňa 29. 05. 2018 zrušuje a prikazuje Krajskému súdu v Bratislave vo veci znova konať a rozhodnúť.

Sťažovateľovi [redacted] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 585,76 EUR, ktorú sú (i) Krajský súd v Nitre [správne má byť „Krajský súd v Bratislave“] a (ii) Okresný súd Bratislava III povinní uhradiť na spoločne a nerozdielne na bankový účet právneho obhajcu [redacted] spoločnosti URBAN FALATH GAŠPERECBOŠANSKÝ, s. r. o., advokátska kancelária..., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

16. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

17. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie...

18. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

19. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

20. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď

pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

21. Predmetom sťažnosti je namietané porušenie čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 2 ods. 2 listiny, porušenie základných práv zaručených v čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny a práv zaručených v čl. 6 ods. 1 dohovoru a v čl. 5 dodatkového protokolu č. 3 uznesením okresného súdu č. k. 3 T 151/2015-206 z 8. marca 2018 a uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 41/2018 z 29. mája 2018, ku ktorému malo dôjsť nesprávnosťou, nepreskúmateľnosťou, neodôvodnenosťou, arbitrárnosťou, nezákonnosťou, zmätočnosťou, nespravodlivosťou a ústavnou nekonformnosťou oboch napadnutých rozhodnutí.

22. Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

23. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

24. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

25. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

26. Podľa čl. 2 ods. 2 listiny štátnej moc možno uplatňovať iba v prípadoch a v medziach ustanovených zákonom, a to spôsobom ktorý ustanoví zákon.

27. Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

28. Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

29. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

30. Sťažovateľ v petite sťažnosti, t. j. návrhu na rozhodnutie, ktorým je podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd viazaný, požaduje vysloviť, že napadnutými rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu bolo porušené okrem iných aj jeho právo zaručené v čl. 5 protokolu č. 3. Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že protokol č. 3 ako taký čl. 5 neobsahuje.

31. Pretože v odôvodnení sťažnosti v tejto súvislosti (namietaného porušenia „čl. 5 protokolu č. 3“) sťažovateľ cituje časť ustanovenia čl. 5 ods. 1 dohovoru («*Podľa čl. 5 Protokolu č. 3 k Dohovoru... „Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom...“*»), ústavný súd považoval za namietané porušenie čl. 5 ods. 1 dohovoru.

32. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

K namietanému porušeniu základných práv zaručených ústavou, listinou a práv zaručených dohovorom uznesením okresného súdu č. k. 3 T 151/2015-206 z 8. marca 2018

33. V čl. 127 ods. 1 ústavy zakotvený princíp subsidiarity („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťou iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity

právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

34. Ak teda ide o napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 3 T 151/2015-206 z 8. marca 2018, proti tomuto rozhodnutiu mal sťažovateľ možnosť podať sťažnosť ako riadny opravný prostriedok. Túto možnosť aj využil a na základe jeho sťažnosti o veci rozhodoval krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 41/2018. Vzhľadom na právomoc súdu druhého stupňa poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho základným právam v prípade, že by došlo k ich porušeniu v konaní pred okresným súdom, je právomoc ústavného súdu preskúmavať prvostupňové rozhodnutie vylúčená. Preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 41/2018 z 29. mája 2018

35. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09).

36. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že

všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

37. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

38. Vychádzajúc z možných mantinelov ústavnosúdnej korekcie rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa ústavný súd oboznámil s napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 41/2018 z 29. mája 2018, ktorý v relevantnej časti odôvodnenia uviedol:

«Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 0 T/46/2017 zo dňa 24. 02. 2017 bol obvinený uznaný vinným preto, že dňa 22. 07. 2017 spáchal prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za ktorý mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 1 rok nepodmienečne.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46 T/12/2017 zo dňa 02. 06. 2017 bol na základe dohody o vine a treste odsúdený ██████████ uznaný vinným zo spáchania zločinu krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 písm. b) Trestného zákona, ktorého sa dopustil dňa 13. 03. 2016. Za to mu bol uložený dohodnutý súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky nepodmienečne za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 0 T/46/2017 zo dňa 24.02.2017.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 3 T/233/2016 zo dňa 18. 01. 2018 bol odsúdený uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol o. i. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 4 mesiace nepodmienečne, za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku sp. zn. 46 T/12/2017. Skutku sa dopustil dňa 14. 06. 2016.

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46 T/116/2017 zo dňa 24. 01. 2018 bol odsúdený uznaný vinným zo spáchania prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, za čo mu bol o. i. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov nepodmienečne, za súčasného zrušenia výroku o treste rozsudku sp. zn. 3 T/233/2016. Skutku sa dopustil dňa 27. 11. 2016.

Z registra trestov vyplýva aj záznam spočívajúci v odsúdení Okresným súdom Pezinok pod sp. zn. 1 T/90/2017 zo dňa 18. 12. 2017, a to za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Trestného zákona, ktorého sa odsúdený dopustil dňa 07. 12. 2016. Súd v tomto prípade upustil od uloženia súhrnného trestu s poukazom na trest uložený rozsudkom sp. zn. 46 T/12/2017.

Prokurátor s poukazom na to, že sa odsúdený v skúšobnej dobe dopustil 4 skutkov, navrhol rozhodnúť o premene trestu.

Obhajoba uviedla, že vie, že sú splnené podmienky na premenu, avšak žiada, aby bol tento trest subsumovaný pod trest, ktorý bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46 T/116/2017, teda aby bol tento trest zrušený a uložený nový trest.

Odsúdený v konečnom návrhu nič neuviedol.

Podľa § 50 ods. 4 Trestného zákona ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a riadne vykonal iné uložené sankcie a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak nariadi nepodmienečný trest odňatia slobody, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby. Výnimočne môže súd vzhľadom na okolnosti prípadu ponechať podmienečné odsúdenie v platnosti, hoci odsúdený konaním spáchaným v skúšobnej dobe dal príčinu na nariadenie výkonu trestu, a súčasne môže

a) ustanoviť nad odsúdeným probačný dohľad,

b) primerane predĺžiť skúšobnú dobu, nie však viac ako o dva roky, pričom nesmie prekročiť hornú hranicu skúšobnej doby ustanovenej v ods. 1,

c) ustanoviť doteraz neuložené primerané obmedzenia alebo primerané povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4, smerujúce k tomu, aby viedol riadny život, alebo

d) nariadiť kontrolu uložených primeraných obmedzení alebo povinností technickými prostriedkami, ak sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu a ak takáto kontrola nebola doposiaľ nariadená...

Správne postupoval súd prvého stupňa, keď dospel k záveru, že odsúdený ■■■■■ nevedol riadny život, keď počas skúšobnej doby spáchal minimálne 5 skutkov, ktoré sú 6 úmyselnými trestnými činmi. Samotná táto skutočnosť vylučuje nielen záver o vedení riadneho života, ale vzhľadom na početnosť protiprávnych konaní odsúdeného počas skúšobnej doby aj jej predĺženie. Navyše, odsúdený sa 3 razy dopustil marenia uloženého trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, ktorý mu bol práve v tomto konaní uložený za spôsobenie dopravnej nehody s ťažkou ujmom na zdraví, čoho sa dopustil po požití metamfetamínu. Uvedené svedčí o opakovanej ignorácii trestu uloženého v záujme ochrany spoločnosti, a preukazuje, že u obvineného sa skúšobná doba ako preventívne individuálne opatrenie minula svojmu účinku, pretože odsúdený sa dopustil aj opakovanej majetkovej trestnej činnosti. Spáchanie úmyselného trestného činu je z hľadiska hodnotenia závažnosti protiprávneho konania v zmysle posudzovania vedenia riadneho života najväznejšou formou protiprávneho konania, a vylučuje záver o vedení riadneho života v skúšobnej dobe.

Sťažnostný súd konštatuje, že z formálneho hľadiska bolo možné ponechať podmienené odsúdenie v platnosti a predĺžiť skúšobnú dobu podmieneného odsúdenia, pretože táto ešte neuplynula, avšak neboli splnené materiálne podmienky uvedené v citovanom ustanovení § 50 ods. 4 Trestného zákona. Z tohto je zrejmé, že musí byť splnená podmienka výnimočnosti v zmysle uvedenia takých okolností, ktoré sa vymykajú z rámca bežných okolností. Odsúdený nevedol ani v podanej sťažnosti žiadne neobvyklé skutočnosti, ktoré by bolo možné vyhodnotiť v uvedenom zmysle. V žiadnom prípade nie je povinnosťou súdu predĺžiť skúšobnú dobu podmieneného odsúdenia len preto, že obhajoba požiadala súd o zhovievavosť, ako na to poukazuje obhajca v podanej sťažnosti. Ak odsúdený spáchal samostatnými skutkami v skúšobnej dobe minimálne 6 úmyselných trestných činov, za ktoré bol aj odsúdený, žiadna zhovievavosť bez konkrétnych faktov svedčiacich v prospech odsúdeného nie je na mieste.

K sťažnostným námietkam obhajoby nadriadený súd uvádza, že obhajobe nie je celkom zrejмый inštitút súbehu a recidívy, s čím súvisí aj nesprávne vnímanie právnych možností v konaní o osvedčení sa v skúšobnej dobe. Skutky, ktorých sa odsúdený dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia, sú recidívou k trestnému rozkazu sp. zn. 3 T/151/2015 za skutok zo dňa 30. 06. 2014, za ktorý bol odsúdenému v tomto konaní uložený podmienenčný trest odňatia slobody. Súbeh tohto skutku so skutkami spáchanými v skúšobnej dobe bol prerušený, a teda vylúčený doručením trestného rozkazu sp. zn. 3 T/151/2015 obvinenému, a teda za žiadnych okolností nemôže byť trest uložený týmto trestným rozkazom nahradiť neskôr uložený trest za trestné činy spáchané v skúšobnej dobe. Z tohto pohľadu je úplne irelevantné určenie termínu verejného zasadnutia o premene trestu, keďže rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 46 T/116/2017 v žiadnom prípade pre absenciu súbehu nebolo možné uložiť súhrnný trest aj za skutok, za ktorý bol pod sp. zn. 3 T/151/2015 odsúdenému uložený prejednávany podmienenčný trest odňatia slobody, a to bez ohľadu na fakt, kedy bol rozsudok vyhlásený. Uvedený rozsudok bol vyhlásený navyše na základe dohody o vine a treste, ktorej signatárom je nielen obvinený, ale aj prokurátor, a preto prezumpcia, že by prokurátor (v prípade zákonnosti uloženia súhrnného trestu podľa vnímania obhajoby) súhlasil s modifikáciou dohody v zmysle rovnakého trestu aj za ďalší trestný čin, je nenáležitá.

Ak sa obhajoba odvoláva na Radbruchovu formulu, sťažnostný súd uvádza, že sa jedná predovšetkým o morálne poslanstvo, ktoré má svoj pôvod v existencii zákonov upevňujúcich nacistický režim počas II. svetovej vojny. Neznesiteľnosť týchto zákonov z hľadiska základných ľudských práv a nových hodnôt spoločnosti bolo potrebné po skončení druhej svetovej vojny preklenúť spôsobom, ktorý nebol v súlade s pozitívnym právom, t. j. zákonmi, ktoré v tom čase potierali základné ľudské práva určitých skupín. Obsahom Radbruchovej formuly bola možnosť rozhodnúť v rozpore s pozitívnym právom, pokiaľ by rozhodnutia podľa práva vyvolalo neznesiteľnú nespravodlivosť („Konflikt medzi spravodlivosťou a právnou istotou je možné riešiť len tak, že pozitívne právo, zaistované predpismi a mocou, má prednosť aj vtedy, ak je obsahovo nespravodlivé a neúčelné, okrem prípadu, ak rozpor medzi pozitívnym zákonom a spravodlivosťou dosiahne tak neznesiteľnej miery, že zákon musí ako „nenáležité právo“ spravodlivosti ustúpiť“). Radbruchova doktrína umožnila zrušenie Norimberských zákonov a Norimberský proces. Bola viackrát

aplikovaná aj súdmi členských štátov Európskej únie a Európskym súdom pre ľudské práva. Nejedná sa však o prameň práva, ale o nezáväznú právnu doktrínu formulovanú v extrémnej situácii na extrémne prípady nespravodlivosti.

Z ozrejmienia podstaty obhajobou navrhovaného postupu podľa Radbruchovej formuly je zrejmé, že jej aplikácia v prípade odsúdeného, ktorý v skúšobnej dobe spáchal viac úmyselných trestných činov, je nielen z právneho hľadiska, ale najmä z morálnych dôvodov vylúčená. Obhajoba neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, pre ktoré by bolo nariadenie výkonu nepodmienečného trestu u odsúdeného [REDAKOVANÉ] „neznesiteľne“ nespravodlivé z hľadiska hodnôt spoločnosti. Naopak, je zrejmé, že nariadenie výkonu trestu je jediným možným, zákonným a vhodným spôsobom, ako možno v prípade odsúdeného postupovať, keďže tento opakovane a úmyselne porušoval Trestný zákon.»

39. Ako z citovanej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia sp. zn. 3 Tos 41/2018 z 29. mája 2018 vyplýva, krajský súd záver o správnosti uznesenia okresného súdu č. k. 3 T 151/2015-206 z 8. marca 2018 oprel o jednoznačné skutkové zistenia a tomu zodpovedajúcu aplikáciu príslušných právnych noriem.

40. Krajský súd poukázal na zistené skutočnosti, ktoré zreteľne vykreslili správanie sa sťažovateľa v skúšobnej dobe, akých skutkov sa v tom čase dopustil, ako boli tieto kvalifikované a ako bol za ne postihnutý. Z opísaných zistení považoval za preukázané, že sťažovateľ počas plynutia skúšobnej doby nesplnil podmienky pre vyslovenie jeho osvedčenia sa tak, ako to vyžaduje § 50 ods. 4 prvá veta Trestného zákona, teda nevedol v skúšobnej dobe riadny život. Krajský súd tieto zistenia zhodnotil tak, že správanie sa sťažovateľa „svedčí o opakovanej ignorácii trestu uloženého v záujme ochrany spoločnosti, a preukazuje, že u obvineného sa skúšobná doba ako preventívne individuálne opatrenie minula svojmu účinku, pretože odsúdený sa dopustil aj opakovanej majetkovej trestnej činnosti“.

41. Súd druhého stupňa neopomenul skúmať ani možnosť ponechať sťažovateľove podmiennečné odsúdenie v platnosti a predĺžiť skúšobnú dobu tohto odsúdenia, avšak splnenie podmienok pre takéto rozhodnutie nezistil, a to aj z dôvodu, že sám sťažovateľ

neuviedol žiadne výnimočné okolnosti, pre ktoré by takého rozhodnutie prichádzalo do úvahy. Pokiaľ takými výnimočnými skutočnosťami mali byť, že „*trestnú činnosť... úprimne oľutoval a v jednotlivých konaniach sa priznal a v celom rozsahu spolupracoval s orgánmi činnými v trestnom konaní a to nepopierateľne z dôvodu, že... má úprimnú snahu sa napraviť a viesť tak riadny život. Aj s ohľadom na skutočnosť, že ide o mladého človeka v najproduktívnejšom veku svojho života*“, potom ústavný súd nepovažuje ich hodnotenie krajským súdom ako nevymykajúcimi sa z rámca bežných okolností, za svojvoľné. Výnimočnosť skutočne predpokladá, že nemôže ísť o bežne sa vyskytujúce okolnosti spájané spravidla s okolnosťami poľahčujúcimi napríklad priznanie sa k spáchaniu činu a jeho úprimné oľutovanie, pričinenie sa o odstránenie škodlivých následkov a podobne. Judikatúra všeobecných súdov, ktorú nie je žiaden dôvod spochybňovať, pokladá za mimoriadne okolnosti prípadu napríklad konanie páchatel'a za okolností blížiacich sa ku konaniu v krajnej núdzi, teda odvracajúc nebezpečenstvo hroziacej ujmy na zdraví, na živote alebo inému záujmu chránenému Trestným zákonom. Z takéhoto nazerania na zákonom stanovené podmienky uvedené v § 50 ods. 4 Trestného zákona je potom skutočne dôvodné sťažovateľom predstretú argumentáciu nepriať.

42. Krajský súd sa adekvátne vysporiadal aj s námietkou „neskorého“ rozhodovania a rozhodnutia okresného súdu o premene trestu, ktoré podľa presvedčenia sťažovateľ'a malo vyústiť do následku odpykania si trestu odňatia slobody v nepomerne dlhšom trvaní. Ústavný súd na tomto mieste nepovažuje za náležité ani účelné opakovať krajským súdom uvedené dôvody k tejto námietke sťažovateľ'a, keďže ich považuje za jasné a zrozumiteľné, bez potreby ich akokoľvek dopĺňať alebo vysvetľovať. Podstatným je záver, že postup okresného súdu nebol v rozpore so zákonnými ustanoveniami procesnoprávneho predpisu, ktorým sa konanie riadilo a že tým nemohli a ani neboli dotknuté sťažovateľ'ove práva (vrátane namietaných základných práv).

43. Napokon súd druhého stupňa reagoval aj na sťažovateľ'om požadované uplatnenie Radbruchovej formuly v jeho trestnej veci. K tejto časti odôvodnenia rozhodnutia ústavný súd skutočne nemá čo dodať a považuje ho za vyčerpávajúce a priliehavé.

44. Podľa názoru ústavného súdu takto koncipované uznesenie krajského súdu je určité, zrozumiteľné, ústavne akceptovateľné, logické a bez vnútorných rozporov a zaujíma stanovisko k podstate dôvodov rozhodnutia o potrebe nariadenia výkonu trestu odňatia slobody sťažovateľa. Rozhodnutie druhostupňového súdu nie je neodôvodnené alebo arbitrárne, a preto nie je z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, čo by malo za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj IV. ÚS 43/04) sťažovateľa. Výklad a aplikácia všeobecným súdom použitej právnej normy rozhodne nepopiera jej znenie, zmysel a ani účel. Krajský súd postupoval v súlade so svojou právomocou za použitia relevantnej právnej normy. Je nepochybné, že tak, ako rozhodol, rozhodnúť mohol.

45. Arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislosti ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. IV. ÚS 115/03). Okrem toho môže arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokovaný skutkový prípad. Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré zo základných práv alebo slobôd. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania pred všeobecným súdom na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov. V danej veci sťažovateľa však ústavný súd nedostatky tohto typu nezistil.

46. Pretože uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Tos 41/2018 z 29. mája 2018 nevykazuje znaky arbitrárnosti, je dostatočne odôvodnené, ako celok pôsobí presvedčivo a nevyvoláva žiadne pochybnosti o správnosti prijatých záverov, ústavný súd konštatuje, že ním nemohlo a ani nedošlo k nedovolenému zásahu do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny ani do jeho základného práva na osobnú slobodu zaručeného v čl. 17 ods. 2 ústavy a čl. 8 ods. 2 listiny.

47. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 41/2018 z 29. mája 2018

48. Ústavný súd v súlade s konštantnou judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva kvalifikoval sťažovateľovu námietku o porušení čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným uznesením krajského súdu ako zjavne neopodstatnenú vzhľadom na neaplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na konanie o nariadenie výkonu podmienenečne odloženého trestu odňatia slobody z dôvodu neosvedčenia sa sťažovateľa v skúšobnej dobe. Toto konanie, podobne ako konanie o podmienечnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody (k tomu pozri napr. III. ÚS 548/2011, II. ÚS 441/2012) či konanie o zmene spôsobu výkonu trestu, alebo konanie o milosť a pod., sa totiž netýka rozhodnutia o „trestnom obvinení“ ani rozhodnutia o „občianskych právach a záväzkoch“.

49. Pokiaľ ide o výkon rozhodnutí v trestných veciach, je čl. 6 dohovoru „vo svojej trestnej časti“ zásadne neaplikovateľný, pretože tu už nejde o rozhodovanie o „oprávnenosti trestného obvinenia“. Rôzne konania týkajúce sa okolností výkonu uložených trestov (najmä trestu odňatia slobody) však môžu podliehať ochrane podľa čl. 6 dohovoru, avšak za predpokladu, že ide o rozhodovanie o „občianskych právach a záväzkoch“ (pozri napr. rozhodnutie vo veci Enea proti Taliansku, rozsudok zo 17. 9. 2009).

50. Z uvedeného vyplýva jednoznačný záver o tom, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania, ktorá v trestných veciach zásadne nepresahuje okamih právoplatného rozhodnutia o vine a treste.

51. Keďže v konaní o nariadenie výkonu podmienenečne odloženého trestu odňatia slobody sa nerozhodovalo o trestnom obvinení sťažovateľa v zmysle ustanovenia čl. 6 ods. 1 dohovoru (teda o vine a treste) ani o jeho občianskych právach a záväzkoch, ale

na základe zmeny pomerov došlo v súlade so zákonom k nariadeniu výkonu už uloženého trestu, tento článok dohovoru nie je na dané konanie aplikovateľný. Sťažnosť sťažovateľa v tejto časti je teda nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto ju bolo potrebné podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 41/2018 z 29. mája 2018

52. Článok 5 dohovoru v odseku 1 obsahuje katalóg viacerých konkrétnych prípustných spôsobov zásahu [pod písm. a) až f)] do osobnej slobody fyzickej osoby. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti ale nešpecifikoval, v rozpore s ktorým konkrétnym z nich mali všeobecné súdy konajúce v jeho veci rozhodnúť, a tak nedovoľene zasiahnuť do jeho osobnej slobody. Takáto sťažovateľom uplatnená formulácia umožňuje neprípustné dohady o jeho zámeroch, pre ktoré sa svojou sťažnosťou v tejto časti obrátil na ústavný súd, a jeho požiadavka vysloviť porušenie práva na slobodu a bezpečnosť zaručeného v čl. 5 ods. 1 dohovoru ako celku dôvodne vzbudzuje podozrenie, že sám sťažovateľ (jeho kvalifikovaný právny zástupca) si nebol istý tým, v čom presne spočívalo porušenie čl. 5 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského (ale aj okresného) súdu. V tomto smere ústavný súd nemôže nahrádzať zákonnú povinnosť sťažovateľa označiť, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa neho porušili [pozri § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde].

53. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy a čl. 2 ods. 2 listiny

54. Ustanovenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy (ako aj čl. 2 ods. 2 listiny) patria medzi základné interpretačné pravidlá tvorby a aplikácie právneho poriadku Slovenskej republiky vyjadrujúce princíp právneho štátu a princíp právnej istoty, ako aj viazanosť štátnych orgánov konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Uvedené základné, resp. všeobecné pravidlá a zásady nemajú

charakter samostatne uplatňovaného práva. Ich porušenie možno namietat' len súčasne s ochranou konkrétnych základných práv a slobôd zaručených ústavou (resp. medzinárodnou zmluvou). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ani podľa čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tos 41/2018 z 29. mája 2018, nemohlo dôjsť ani k porušeniu týchto základných interpretačných, resp. aplikačných pravidiel.

55. Aj vo vzťahu k tejto časti sťažnosti neostávalo ústavnému súdu iné, iba ju odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

56. Pretože sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami uvedenými v jej petite, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyhovením sťažnosti v časti požadovaného vyslovenia porušenia základných práv alebo slobôd (čl. 127 ods. 2 ústavy), k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. novembra 2018